

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ο ΚΥΚΛΑΔΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ένας από τους παλαιότερους πολιτισμούς της Ευρώπης αναπτύχθηκε στις Κυκλάδες κατά την 3η και 2η χιλιετία π.Χ., δηλαδή στην Εποχή του Χαλκού. Σε αυτό συνέβαλε το ήπιο κλίμα τους και κυρίως η ιδιαίτερα προνομιακή γεωγραφική τους θέση. Ουσιαστικά, τα νησιά των Κυκλάδων αποτελούν ένα είδος φυσικής γέφυρας ανάμεσα στην Ευρώπη και στην Ασία, την Ηπειρωτική Ελλάδα και την Κρήτη. Στην 3η χιλιετία π.Χ., τα πλοία των κυκλαδίτικων νησιών κυριαρχούν στο Αιγαίο και μαζί με τα προϊόντα της Εγγύς Ανατολής μεταφέρουν στην Ευρώπη ιδέες, τεχνικές γνώσεις, θρησκευτικές αντιλήψεις.

Σε όλα σχεδόν τα νησιά των Κυκλάδων η αρχαιολογική σκαπάνη έφερε στο φως οικισμούς, όχι εκτεταμένους, της 3ης χιλιετίας π.Χ. Κάθε οικισμός φαίνεται ότι αναπτυσσόταν αυτόνομα και δεν υπήρχε κανένα είδος κεντρικής εξουσίας. Αρχικά οι οικισμοί σχηματίζονται κοντά στη θάλασσα ή στα πρανή χαμηλών λόφων. Περίπου το 2300 π.Χ. ορισμένοι οικισμοί οχυρώνονται (Αγία Ειρήνη στην Κέα), άλλοι καταστρέφονται και ξαναχτίζονται οχυρωμένοι (Φυλακωπή στη Μήλο), ενώ άλλοι χτίζονται σε υψηλούς λόφους μακριά από τη θάλασσα (Καστρί Σύρου). Αυτό φανεώνει κάποια αναστάτωση της ζωής από την παρουσία νέων πληθυσμών, που προέρχονται πιθανόν από τη Μικρά Ασία. Γρήγορα όμως τα νησιά ξαναβρίσκουν τον ρυθμό της ζωής τους.

Στη 2η χιλιετία π.Χ. οι Κυκλάδες έχουν επαφές με την ηπειρωτική Ελλάδα αρχικά και στη συνέχεια με την Κρήτη. Οι οικισμοί μεγαλώνουν, τα κτίρια είναι πιο σύνθετα και επιβλητικά. Ο πιο σημαντικός οικισμός αυτής της εποχής είναι το Ακρωτήρι στη Θήρα. Περίπου το 1600 π.Χ., όταν μεγάλοι κυκλαδικοί οικισμοί καταστρέφονται από σεισμό, οι Κυκλάδες περνούν στη σφαίρα επιρροής της μινωικής Κρήτης, που γνωρίζει τότε τη μεγαλύτερη ακμή της. Μετά την καταστροφή των μινωικών ανακτόρων, γύρω στο 1450 π.Χ., στις Κυκλάδες κυριαρχούν οι Μυκηναίοι από την ηπειρωτική Ελλάδα, που μεταδίδουν στα νησιά τα χαρακτηριστικά του δικού τους πολιτισμού στην τεχνολογία, την τέχνη και τη θρησκεία.

Οι Κυκλάδες της Εποχής του Χαλκού.

Το χαρακτηριστικότερο δημιούργημα της κυκλαδικής τέχνης κατά την Εποχή του Χαλκού **είναι τα μαρμάρινα ειδώλια**. Τα περισσότερα παριστάνουν γυμνές γυναίκες, λίγα άνδρες μουσικούς, πολεμιστές ή κυνηγούς. Οι μορφές είναι έντονα σχηματοποιημένες, με λίγες αλλά χαρακτηριστικές λεπτομέρειες για την αναγνώριση του φύλου.

Τα πήλινα αγγεία, που έχουν ποικίλα σχήματα, διακοσμούνται με απλά γραμμικά σχέδια. Ιδιαίτερα εντυπωσιακά είναι και τα μαρμάρινα αγγεία, καθώς και τα μεταλλικά με απλή χαρακτή διακόσμηση.

Γύρω στο 3000 π.Χ. μετακινήθηκαν και αναμείχθηκαν με τους προϋπάρχοντες κατοίκους του Αιγαίου λαοί που ανήκαν στις μεσογειακές ή τις μικρασιατικές φυλές. Από τον τόπο της εγκατάστασής τους, δηλαδή την ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, ο πολιτισμός που δημιουργήσαν ονομάστηκε αιγαιακός.

Ανάλογα με την περιοχή που ο πολιτισμός αυτός αναπτύχθηκε, ονομάστηκε κυκλαδικός, κρητικός ή μινωικός και μυκηναϊκός. Ο μυκηναϊκός είναι ο πρώτος πολιτισμός που αναπτύχθηκε από Έλληνες στην ηπειρωτική χώρα γύρω στο 2000 π.Χ.

Κυκλαδικός πολιτισμός

Τα νησιά των Κυκλάδων φαίνεται ότι είχαν κατοικηθεί από τα τέλη της πέμπτης χιλιετίας π.Χ. Εκεί αναπτύχθηκε ένας ιδιαίτερος πολιτισμός που ονομάστηκε κυκλαδικός.

Η πρώτη του φάση ονομάζεται πρωτοκυκλαδική περίοδος (3200-2000 π.Χ.). Από τα ηφαιστειογενή πετρώματα των νησιών κατασκευάστηκαν τα πρώτα εργαλεία. Επί χιλιάδες χρόνια κατασκευάζονταν από οψιανό της Μήλου βέλη, δρεπάνια και μαχαίρια, ενώ από τραχείτη κατασκευάζονταν μύλοι και γουδιά. Παράλληλα, η ύπαρξη πλούσιων κοιτασμάτων μαρμάρου στην Πάρο και στη Νάξο συνέβαλε στη δημιουργία αντικειμένων και έργων τέχνης.

Η περίοδος της μεγάλης ακμής του πολιτισμού των Κυκλάδων, κατά την οποία αναπτύχθηκαν τα μεγάλα αστικά κέντρα όπως το Ακρωτήρι στη Θήρα και η Φυλακωπή στη Μήλο, ήταν η μεσοκυκλαδική περίοδος (2000-1600 π.Χ. περίπου). Τα ιστιοφόρα των Κυκλαδίων στο Ακρωτήρι της Θήρας, φαίνεται ότι κινούνταν τόσο στο Αιγαίο όσο και στην Ανατολική και τη Δυτική Μεσόγειο.

Περίπου στα μέσα του 17ου αιώνα π.Χ. η έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας σήμανε το τέλος της μεσοκυκλαδικής και την αρχή της υστεροκυκλαδικής περιόδου (1600-1100 π.Χ. περίπου). Παχύ στρώμα τέφρας έθαψε τον οικισμό της Θήρας. Μετά την καταστροφή της κυκλαδικής κοινωνίας της Θήρας, στους οικισμούς των γειτονικών νησιών, που είχαν πληγεί λιγότερο (Μήλος, Κέα, Νάξος, Πάρος), η ζωή επανήλθε στους ρυθμούς της.

Η ανερχόμενη δύναμη των Μυκηνών επηρέασε τον κυκλαδικό πολιτισμό (εκμυκηναϊσμός), όμως αυτός ποτέ δεν έχασε το νησιωτικό χαρακτήρα του: την ευελιξία, την ευρηματικότητα, την ελευθερία έκφρασης.

[Οι Κυκλαδίτες, λαός ναυτικός, συνέδεσαν τη ζωή τους με τη θάλασσα. Οι οικισμοί τους ήταν χτισμένοι σε πλαγιές ή υψώματα κοντά στην ακτή, σε τέτοιες θέσεις που να εξασφαλίζεται η εποπτεία της θάλασσας και επομένως η προστασία των κατοίκων από το ενδεχόμενο πειρατικών επιδρομών. Η αρχαιολογική σκαπάνη έφερε στο φως οικισμούς με σπίτια χτισμένα από ακατέργαστες πέτρες και λάσπη και με χαρακτηριστικό ευθύγραμμο ή καμπυλόγραμμο σχήμα. Τα δάπεδα ήταν από πατητό χώμα ή πέτρες και οι στέγες από σχιστολιθικές πέτρες που συγκροτούνταν με ξύλινα δοκάρια.]

Άλλο ένα στοιχείο που μαρτυρεί την ανάπτυξη της κυκλαδικής κοινωνίας είναι οι τάφοι, η οργάνωση των οποίων δείχνει τη φροντίδα με την οποία οι ζωντανοί περιέβαλλαν τους νεκρούς τους. Τα κάθε λογής **κτερίσματα** που βρέθηκαν στους τάφους, τα αγαπημένα δηλαδή αντικείμενα που συνοδεύουν τους νεκρούς (όπλα, κοσμήματα, εργαλεία, αλλά και ειδώλια και σκεύη), αποδεικνύουν το σεβασμό των ζωντανών προς τους προσφιλείς νεκρούς τους.

Αν η πρωτοκυκλαδική περίοδος (3200-2000 π.Χ.) μπορεί να χαρακτηριστεί από την άνθηση της γλυπτικής, οι επόμενες μέση και υστεροκυκλαδική (2000-1100 π.Χ.), χαρακτηρίζονται από την άνθηση της ζωγραφικής. Το σπουδαιότερο δείγμα των ζωγραφικών επιδόσεων του κυκλαδικού πολιτισμού είναι οι τοιχογραφίες από το Ακρωτήρι της Θήρας. Οι κυκλαδικές τοιχογραφίες δείχνουν όχι μόνο καθημερινές δραστηριότητες, αλλά και εξωτικά τοπία, απόρροια των εμπειριών από τα ταξίδια των Κυκλαδίων.

Οι νωπογραφίες στο Ακρωτήρι διακοσμούσαν τα σπίτια των κατοίκων της Θήρας. Η τέφρα, που μετά την έκρηξη του ηφαιστείου έθαψε τον οικισμό, συνέβαλε στη διατήρηση των καλλιτεχνικών δημιουργιών. Η παράσταση αυτή δείχνει ένα νεαρό ψαρά που κρατά στα δύο χέρια την ψαριά του. Εδώ είναι μια από τις πρώτες προσεγγίσεις του γυμνού ανδρικού σώματος, θέμα που θα απασχολήσει την ελληνική τέχνη για αιώνες. Παρ' όλη την επιρροή της αιγυπτιακής τέχνης, οι τοιχογραφίες της Θήρας διατηρούν μια μοναδικότητα, χαρακτηριστική της κυκλαδικής τέχνης, που δημιούργησε ένας λαός ευέλικτος και ελεύθερος.

ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΚΟΣΜΟ

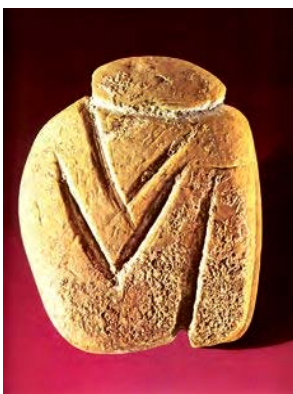
Πήλινο ειδώλιο καθιστής γυναίκας (5300-4300 π.Χ. περίπου), ύψος 7 εκ., Βόλος, Αρχαιολογικό Μουσείο.

Οι ανασκαφές στην περιοχή της Θεσσαλίας έφεραν στο φως σημαντικά ευρήματα της νεολιθικής εποχής. Η γυναικεία μορφή είναι καθισμένη, με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατα. Τα μάτια της σε σχήμα καρπού σιταριού και η μεγάλη μύτη δίνουν εκφραστικότητα στο πρόσωπο. Παρ' ότι το έργο είναι μικρό σε μέγεθος, η εκφραστικότητά του είναι μεγάλη

Πήλινο γυναικείο ειδώλιο (6000-5300 π.Χ. περίπου), ύψος 17 εκ., Νέα Νικομήδεια, Βέροια, Αρχαιολογικό Μουσείο.

Το ειδώλιο αυτό αποτελεί ένα από τα πιο παλαιά δείγματα πλαστικής που βρέθηκαν στον ελλαδικό χώρο. Πιθανότατα οι μορφές αυτές να παραπέμπουν σε θεές της γονιμότητας, μια που δίνεται έμφαση στο στήθος, στην κοιλιά και στους γλουτούς

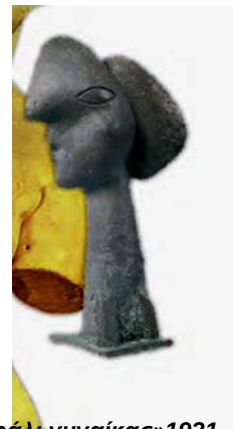

Νεολιθική εγχάρακτη καθισμένη μορφή σε βότσαλο. Τελευταία Παλαιολιθική ή Μεσολιθική περίοδος

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Π. Πικάσο «Γυναίκα με αμφορέα» 1947-48

Π. Πικάσο «Κεφάλι γυναίκας» 1931

Κ. Μπρανκούζι «Το φιλί» Μάρμαρο 1907

Α. Τζιακομέττι «Κεφάλι» 1927

Χένρυ Μουρ (1898-1986)

1976

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Εμπίεστη και χαρακτή διακόσμηση: Πρόκειται για τρόπους δημιουργίας διακοσμητικών μοτίβων επάνω σε μαλακό υλικό όπως ο πηλός. Στην εμπίεστη διακόσμηση σκληρά αντικείμενα, που έχουν σχήμα ανάλογο με το προς αποτύπωση σχήμα, πιέζονται επάνω στην επιφάνεια και αφήνουν το αποτύπωμά τους. Στη χαρακτή διακόσμηση τα επιθυμητά σχήματα χαράσσονται με αιχμηρά αντικείμενα.

Έκκρουση διακόσμηση: Πρόκειται για την τεχνική κατά την οποία ένα φύλλο μετάλλου απλώνεται σε μια επιφάνεια από μαλακό υλικό, όπως ξύλο ή μολύβι, και σφυρηλατείται, ώσπου να πάρει την επιθυμητή ανάγλυφη μορφή.

Νιέλο: Είναι η προετοιμασία μιας επιφάνειας η οποία επιστρώνεται με μεταλλικά θειούχα άλατα μαύρου χρώματος, για να διακοσμηθεί με χάραξη ή με εγκόλλητα χρυσά διακοσμητικά μοτίβα.

Φαγεντιανή: Πρόκειται για τεχνική επισμάλτωσης κεραμικών. Ο όρος συναντάται και ως “φαγιάνς”. Προέρχεται από τη φημισμένη για τα κεραμικά της πόλη της Ιταλίας Φαέντσα (Faenza).

Κυκλαδικά ειδώλια: Γλυπτές ανθρώπινες φιγούρες από μάρμαρο. Ανακαλύφθηκαν ως ταφικά μνημεία. Είναι αντιπροσωπευτικά δείγματα του Πρωτοκυκλαδικού πολιτισμού που άνθισε την 3η χιλιετία π.Χ. στο Αιγαίο.

Εικονίζουν συνήθως γυναίκες με τα χέρια σταυρωμένα κάτω από το στήθος και είναι μετωπικά (προορισμένα να φαίνονται από μπροστά). Υπάρχουν όμως και άλλα που αναπτύσσονται στον τρισδιάστατο χώρο.

Σπάνια παρατηρούνται έργα προϊστορικής τέχνης με πλαστικές λύσεις τόσο προχωρημένες στο υλικό του μαρμάρου. Η σχηματοποίηση και η αφαιρετικότητα τους ενέπνευσαν πολλούς καλλιτέχνες του 20ού αι.

Λάξευση: σκάλισμα ενός σταθερού υλικού.

Νωπιογραφία: Τοιχογραφία πάνω σ' ένα στρώμα υγρού γύψου.

Κτερίσματα: Τα αγαπημένα αντικείμενα που συνοδεύουν τους νεκρούς (όπλα, κοσμήματα, εργαλεία, αλλά και ειδώλια και σκεύη).

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

[1. Τα κυκλαδικά ειδώλια είναι λατρευτικά και απεικονίζουν, τα περισσότερα, γυναικείες μορφές. Μπορείτε να βγάλετε συμπεράσματα για τη δομή της κυκλαδικής κοινωνίας και το ρόλο της γυναίκας σ' αυτήν;

2. Πού θεωρείς ότι οφείλεται η ανάπτυξη του κυκλαδικού πολιτισμού;

3. Το κυκλαδικό ειδώλιο είναι η πρώτη απόπειρα δημιουργίας μνημειακής γλυπτικής στην Ελλάδα. Τι

εντύπωση σου γεννά όταν το παρατηρείς με προσοχή;]

1

2

3

4

5

6

3 “Ο αυλητής της Κέρου” (2700 π.Χ. περίπου), μαρμάρινο ειδώλιο ανδρικής μορφής, Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο.

2 “Ο αρπιστής” (2700 π.Χ. περίπου), μαρμάρινο ειδώλιο ανδρικής μορφής, Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο .

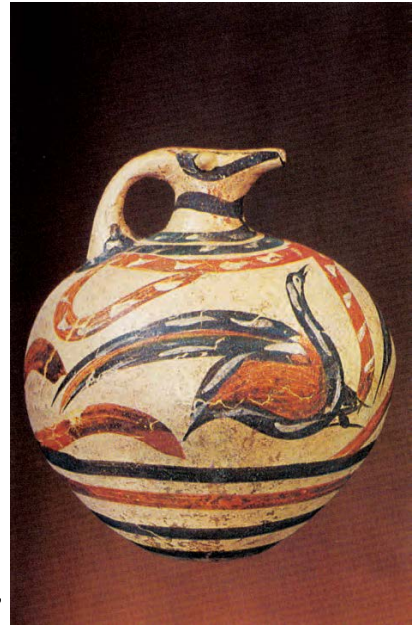
6 “Ο εγείρων πρόποσιν” (2700 π.Χ. περίπου), μαρμάρινο ειδώλιο ανδρικής μορφής, Αθήνα, Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης.

5 Μαρμάρινο ειδώλιο γυναικείας μορφής (2700 π.Χ. περίπου), ύψος 17,5 εκ., Αθήνα, Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης.

4 Μαρμάρινο ειδώλιο γυναικείας μορφής (2500π.Χ. περίπου), από νεκροταφείο στη Χαλανδριανή της Σύρου, ύψος 0,46 μ., Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο

Στις μορφές του “Αυλητή της Κέρου”, του “Αρπιστή” και της ανδρικής μορφής που υψώνει το χέρι σε θέση πρόποσης φαίνεται η πλήρης κατάκτηση της τρίτης διάστασης. Τα γλυπτά είναι περίοπτα, δηλαδή ορατά από κάθε πλευρά

7 Πρόχους, Ακρωτήρι της Θήρας, Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο.
Από τα χαρακτηριστικότερα δείγματα της κυκλαδίτικης αγγειοπλαστικής τέχνης είναι τα κεραμικά σκεύη τα οποία βρέθηκαν σε τάφους. Είναι διακοσμημένα με γεωμετρικά ή φυσιοκρατικά μοτίβα καταπληκτικής αρμονίας και συμμετρίας, τα οποία οι κεραμοπλάστες δημιούργησαν με την τεχνική της εμπίεστης* και της χαρακτικής* διακόσμησης. Αλλά και σε μάρμαρο σμιλεύονταν αντικείμενα (πυξίδες, φιάλες, ποτήρια, κύλικες), καθώς η ανάπτυξη της μεταλλουργίας και η τελειοποίηση των εργαλείων επέτρεπαν στους μαρμαρογλύπτες το λάξευμα περίτεχνων μοτίβων που δανείζονταν από την αγγειοπλαστική.

7

8

9

10

8-9 Πίθηκοι - Νεαροί πυγμάχοι (1650 π.Χ. περίπου), τμήματα τοιχογραφιών, Ακρωτήρι της Θήρας, Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο.

10 Ψαράς (1650 π.Χ. περίπου), τμήμα τοιχογραφίας, Ακρωτήρι της Θήρας, Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο.

ΚΥΚΛΑΔΙΚΑ ΕΙΔΩΛΙΑ/ Σχολιασμός έργου

Τα κυκλαδικά ειδώλια, τα σπουδαιότερα δείγματα της κυκλαδικής τέχνης, είναι αφιερώματα στους νεκρούς. Βρέθηκαν εκατοντάδες στους κυκλαδικούς τάφους. Είναι σμιλεμένα αποκλειστικά σε μάρμαρο (σκληρό και άφθαρτο υλικό), με έναν τρόπο που προσδίδει στα σχηματοποιημένα αυτά γλυπτά μια ομορφιά απίστευτης λιτότητας. Από τα ίχνη που βρέθηκαν επάνω τους φαίνεται ότι χρησιμοποιήθηκε χρώμα για να αποδοθούν τα χαρακτηριστικά του προσώπου και του σώματος. Για τα μάτια και το στόμα χρησιμοποιήθηκε το κόκκινο, ενώ το μαύρο και το γαλάζιο για το ηθικό τρίγωνο και τα μαλλιά. Εικονίζονται γυναικείες μορφές, κυρίως όρθιες, και ανδρικές, που συνήθως είναι καθιστές. Το μέγεθός τους ποικίλλει από μερικά εκατοστά έως το φυσικό ανθρώπινο μέγεθος. Η αφθονία του μαρμάρου στα κυκλαδικά νησιά έδωσε στους Κυκλαδίτες καλλιτέχνες τη δυνατότητα να αποδώσουν την ανθρώπινη μορφή με απλό αλλά και αρμονικό, πλαστικό τρόπο. Τα ειδώλια, μέσα από τους μετασχηματισμούς τους, διαμόρφωσαν τους δικούς τους καλλιτεχνικούς κανόνες, γεγονός που τα κάνει τόσο ιδιαίτερα. Αυτή ακριβώς η ιδιαίτερη αξία τους είχε ως συνέπεια την αρχαιοκαπηλία. Πλήθος από αυτά βρίσκονται στα χέρια ιδιωτών συλλεκτών, αλλά και πλήθος πλαστών αντιγράφων δημιουργήθηκαν για την κάλυψη της παράνομης αγοράς.

Το γλυπτό 4 παριστάνει μια γυναικεία μορφή με τα χέρια σταυρωμένα κάτω από το στήθος. Είναι πιθανόν λατρευτικό ειδώλιο κάποιας θεότητας, ίσως σύμβολο της γονιμότητας. Η μορφή, λεπτή και ανάλαφρη, είναι σχεδόν επίπεδη και το σώμα αποδίδεται σχηματικά. Όλη η μορφή είναι τριγωνική, αν παρατηρήσει κανείς το μεγάλο άνοιγμα των ώμων και την απόληξη στα λεπτά άκρα. Κι άλλα όμως τρίγωνα οργανώνουν τη μορφή. Το κεφάλι, μεγάλο και τριγωνικό, έχει σχήμα λύρας και μια κλίση προς τα πίσω. Στο επίπεδο του προσώπου ξεχωρίζει μια τριγωνική ανάγλυφη μύτη. Το κεφάλι στηρίζεται σε μακρύ και κυλινδρικό λαιμό. Οι ώμοι ανοίγουν και επαναλαμβάνουν το τρίγωνο του κεφαλιού. Ένα χαραγμένο τρίγωνο δηλώνει τη θέση της ήβης. Έχει τονισμένα τα χαρακτηριστικά του φύλου, όπως οι ελαφρά διογκωμένοι μαστοί και η φουσκωμένη κοιλιά, που πιθανόν δηλώνουν εγκυμοσύνη. Τα πόδια είναι πολύ λεπτά, για να σηκώσουν το βάρος της φιγούρας, και ελαφρώς λυγισμένα, με καθαρό διαχωρισμό των κνημών από τους μηρούς. Χαρακτηριστικό είναι το ανασήκωμα στις άκρες των δακτύλων. Αν το έργο ήταν προσφορά στο νεκρό που συνόδεψε, μάλλον το τοποθετούσαν στον τάφο πλαγιασμένο όπως ο νεκρός. *

Ίχνη χρώματος στο γλυπτό, όπως και σε άλλα κυκλαδικά γλυπτά, μας επιτρέπουν να εικάσουμε ότι τουλάχιστον ορισμένα μέρη του ήταν βαμμένα. Ίσως ήταν βαμμένα τα μάτια και το στόμα.

* Η στάση του σώματος δηλώνει ,πως πιθανώς το ειδώλιο δεν θα μπορούσε να σταθεί όρθιο